

tohoto návrhu. To jest usuzovati ze samého zákona, který jest dán na ochranu nezaměstnaných, a proto nelze úpadci odpírati právo, by se ochrany té domáhal. S názorem rekursního soudu, že v souzeném případě jest odklad exekuční dražby podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. přípustný, nelze však souhlasiti. Podle § 1 odst. (3) cit. zák. nemůže býti v době od 28. února 1934 do 31. prosince 1934 na návrh věřitele prohlášen úpadek. Na jmění dlužníka byl však úpadek prohlášen již dne 4. listopadu 1932, a to na jeho vlastní návrh. Netýká se tedy tohoto konkursního řízení ustanovení § 1 odst. (3) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Exekuce vnučenou dražbou úpadcova domu, povolená dne 22. března 1933, tedy za konkursního řízení, i když není zpeněžením podle § 121 konk. ř., jest přece jen zpeněžením části konkursní podstaty. Bez zpeněžení domu nemůže býti konkursní řízení skončeno a odložení exekuční dražby podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. znamenalo by ve skutečnosti odložení konkursního řízení. Vede-li se právem konkursní řízení, vede se právem i exekuce na úpadcův dům a nemůže býti odkládána podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Účelem konkursního řízení jest zpeněžití veškeré jmění úpadcovo, které podle § 3 konk. ř. náleží do konkursní podstaty, a nelze tedy z tohoto souborného zpeněžovacího řízení vyjímati věci, na něž současně vedou exekuce oddělní věřitelé exekučním prodejem. Odklad exekučního prodeje věcí náležejících do konkursní podstaty podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. jest s řízením konkursním neslučitelný, a když odstavec třetí § 1 zák. cit. ponechává nedotčený i v příčině osob nezaměstnaných konkurs, byl-li prohlášen již před účinností tohoto zákona, nebo byl-li prohlášen na návrh dlužníka, nemůže se zákaz exekučního prodeje věcí, stanovený v předchozích dvou odstavcích § 1, vztahovati na věci náležející do konkursní podstaty těchto dovolených konkursních řízení. Kdyby se i odklad exekuční dražby povolil, nemělo by to výsledku, poněvadž správce konkursní podstaty byl by podle § 117 konk. ř. povinen postarati se o zpeněžení domu podle § 121 konk. ř.

Čís. 13707.

Předpis § 192, druhý odstavec, c. ř. s. platí jen o přerušení rozepře podle §§ 190 a 191 c. ř. s. Při přerušení podle § 25 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. jest přípustnost rekursu posuzovati podle všeobecných předpisů §§ 514 a 528 c. ř. s.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 23. února 1934, čís. 32 sb. z. a n.).

Předpis § 2 čís. 20 zákona, pokud jím byl zrušen předpis § 25 zák. o ochr. náj. ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., o přerušení řízení, působí ihned, jakmile zákon nabude účinnosti, a to i pro případy dosud nevyřízené.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R II 319/34.)

Spor o zaplacení činže (podnájemného) a otopu procesní soud první stolice usnesením ze dne 9. února 1934 přerušil až do rozhodnutí příslušného soudu o přiměřenosti podnájemného a smluveného plnění za otop, odvolává se na § 25 zákona ze dne 28. března 1928,

čís. 44 sb. z. a n., jehož platnost byla prodloužena zákonem ze dne 22. prosince 1933, čís. 244 sb. z. a n. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve sporu pokračoval a rozhodl. Důvody: Poněvadž podle § 2 čís. 20 zákona ze dne 23. února 1934, čís. 32 sb. z. a n. bylo ustanovení § 25 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. zrušeno, není již možno, aby o přiměřenosti výše podnájemného rozhodoval příslušný okresní soud podle doslovu napadeného usnesení. Poněvadž však § 16 zák. čís. 44/1928 nebyl zrušen, není třeba, by bylo v tomto sporu řízení přerušeno, nýbrž bude na prvním soudu, by posoudil přiměřenost podnájemného, po případě by řešil otázku, zda se ustanovení §§ 8—12, 14 cit. zák. vztahuje i na podnájemné čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především bylo se zabývatí otázkou, zda předpis § 192 druhý odstavec c. ř. s. nečiní opravný prostředek proti napadenému usnesení nepřipustným, an rekursní soud vlastně vyřkl, že se řízení nepřerušuje. Avšak již z doslovu § 192 odstavec druhý c. ř. s. plyne, že platí jen pro přerušení rozepře podle §§ 190 a 191 c. ř. s.; při přerušení podle zvláštních zákonů — v souzeném případě přerušil první soud řízení podle § 25 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. — jest přípustnost rekursu, pokud není zvláštním zákonem nic jiného ustanoveno, posuzovati podle všeobecných předpisů §§ 514 a 528 c. ř. s. (srov. rozh. čís. 6665 a 7822 a j. sb. n. s.). Dovolací rekurs jest i s hlediska § 527 druhý odstavec c. ř. s. přípustný, byť i zrušovací usnesení rekursního soudu neobsahovalo výhradu pravomoci, ježto rekursní soud usnesení prvního soudu jen slovně zrušil, ve skutečnosti však je změnil, neboť otázkou přerušení řízení podle § 25 zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. se soud své stolice již nemá zabývatí (srov. rozh. čís. 11.246 a j. sb. n. s.).

Dovolacímu rekursu nelze však přiznati oprávnění. Jest přisvědčiti stěžovateli, že k okolnostem, které nastaly teprve po vydání napadeného usnesení, rekursní soud nemůže přihlížeti. Ale v tomto případě jde o jinou otázku, totiž o to, zda zásadu § 5 obč. zák., že zákony nepůsobí zpět, jest vztahovati i na tento případ. Podle čl. I. § 1 zákona ze dne 23. února 1934 čís. 32 sb. z. a n. byla účinnost zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. ve znění a se změnami zákonů pozdějších prodloužena s dalšími změnami do 31. prosince 1935. Podle § 2 čís. 20. zákona toho byla ustanovení §§ 25 až 27 zákona č. 44/1928 o ochraně nájemníků zrušena. Zrušený předpis § 25 zák. o ochr. náj. týkal se otázky, kdy sporný soudce ve sporu o zaplacení nájemného nebo nesporný soudce při rozhodnutí o přípustnosti výpovědi jest povinen přerušiti řízení a vyžádati si rozhodnutí nesporného soudce podle §§ 21 (1) a 22 (1) zák. o ochr. náj. — tedy otázky práva formálního. Nejvyšší soud vyložil v rozhodnutí čís. 2163 sb. n. s. (sr. také rozh. čís. 2240 sb. n. s.), že předpis § 5 obč. zák. vztahuje se jen na právo hmotné, nikoli však na předpisy práva formálního, jež jest právem donucovacím, a že, nemá-li zákon ustanovení přechodná — a zákon čís. 32/1934 přechodná ustano-

vení neobsahuje — působí zákon formální ihned, jakmile nabude účinnosti, a to i pro všechny případy posud nevyřízené. Zákon čís. 32/1934 nabyl účinnosti dnem 1. března 1934 (čl. VII.), a právem tudíž rekursní soud při svém rozhodnutí ze dne 28. března 1934 přihlížel k tomu, že ustanovení § 25 zák. čís. 44/1928 o přerušení řízení bylo zákonem tím zrušeno.

Čís. 13708.

Byla-li pachtovní smlouva o hostinské živnosti uzavřena pod podmínkou, že pachtýř bude jako takový schválen, a provozoval-li pachtýř živnost ještě dříve, než ho živnostenský úřad jako pachtýře schválil, jde o podmínku rozvazovací a pachtovní smlouva zanikla, jakmile usnesení okresního úřadu o neschválení pachtýře nabylo právní moci.

Napotomní úmluva stran, že pachtýř povede živnost dále na podkladě téže pachtovní smlouvy a za podmínek v ní uvedených na vlastní účet bez schválení živnostenského úřadu jest nicotná podle § 879 obč. zák., třebaže si pachtýř podal žádost podle § 14 písm. c) živn. ř. za prominutí průkazu způsobilosti.

Pokud jest odůvodněn nárok propachtovatele proti neschválenému pachtýři z bezdůvodného obohacení, ježto užíval jeho místností a inventáře bez právního důvodu.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, Rv II 282/32.)

Žalobě o zaplacení za používání hostinských místností a inventáře bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Není sporu o tom, že původní pachtovní smlouva byla uzavřena pod podmínkou, že žalovaný bude schválen jako pachtýř hostinské živnosti (§ 55 živn. ř.), a že živnost tu provozoval ještě dříve, než ho živnostenský úřad za pachtýře schválil. Podmínka byla tudíž rozvazovací a, jakmile usnesení okresního úřadu o neschválení žalovaného nabylo právní moci, zanikla původní pachtovní smlouva (§§ 696 poslední věta a 897 obč. zák. — srov. rozhod. čís. 8383 sb. n. s.). Pozdější úmluva stran, že žalovaný povede živnost dále na podkladě téže pachtovní smlouvy a za podmínek v ní uvedených na vlastní účet bez schválení živnostenského úřadu, přičila se ustanovením §§ 19 a 55 živn. ř. a byla tedy nicotná podle § 879 obč. zák. a jest nerozhodné, že žalovaný podal žádost podle § 14 písm. c) živnostenského řádu v doslovu zákona ze dne 5. února 1907 č. 26 ř. zák., pokud se týče podle §§ 4 a 5 zákona ze dne 15. července 1927 č. 112 sb. z. a n. o prominutí průkazu způsobilosti, neboť v předposledním odstavci § 14 písm. c) živn. ř. se výslovně stanoví, že před udělením dispense nesmí s provozováním živnosti býti započato. Správně dovodil též odvolací soud, že z nicotné smlouvy nevznikl žádný závazek, a že žalovaný nemůže těžiti z toho, že žalobci po jistou dobu trpěli nezákonný stav a že teprve v říjnu 1929 oznámili živnosten-